

DJURHEALING

Att lyssna på djuren med hjärta och själ

KAJSA
OLSSON
GUSTAVER

DJURHEALING, att lyssna på djuren med hjärta och själ är berättelsen om en självklar närhet och stark kärlek till djur. Redan som liten levde jag nära natur och djur, små och stora. Läsaren får lära känna mina egna hundar och följa med till djurhemmet Triple A i Marbella, där jag hittade mina adopterade hundar. Speciellt två av mina hundar öppnade vägen till min healing-förmåga och djurhealerutbildning i England.

Läsaren får ta del av många upplevelser med olika djur. Upplevelser som bekräftat kraften i intuition och healing och även att vi lever flera liv och möter vissa själar i liv efter liv, människor såväl som hundar. Boken vänder sig till djurägare, terapeuter och alla andra som vill fördjupa sin förståelse för kontakten mellan människa och djur. Den vill inspirera läsaren att lita på sin egen intuition och lägga märke till tecken som man kan få när man minst anar det.

Lassbo Förlag
FÖR BERÄTTELSEN I DIG

ISBN 978-91-990048-3-9

9 789199 004839

DJURHEALING

DJURHEALING

Att lyssna på djuren med hjärta och själ

Av Kajsa Olsson Gustaver

DJURHEALING. Att lyssna på djuren med hjärta och själ

1:a Upplagan 2025

Lassbo Förlag, Göteborg.

www.lassboforlag.se

© Kajsa Olsson Gustaver 2025.

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Redaktör: Josefin Lassbo

Omslag: Linda Pabst

Grafisk form: Edita Ramoniene

Bilder: Viking Olsson bild 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9; Bo Gustaver 11, 22,

23; Fanny Gustaver 25, 31; Desiree Buskens 26; Susan Kazara 29;

Kajsa Olsson Gustaver 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 24, 27,

28, 30, 32.

Tryck: Scandinavian Book, 2025.

<https://scandinavianbook.se/>

ISBN: 978-91-990048-3-9

*Kärleken till alla levande varelser är
människans ädlaste egenskap*

Charles Darwin

Tack

Bosse för att du alltid är ett stöd i mina olika turer med djur.

Fanny och Staffan för att ni delar mitt stora djurintresse.

Anna min trogna vän för att du alltid finns där för mig.

Erika och Robert för att ni lät mig praktisera i djuraffären.

Liz, Mia och Susan mina lärare på djurhealingutbildningen.

Innehåll

Inledning	13
 DEL 1 • MIN VÄG	 17
Att välja sin familj	18
Min nya familj	26
England i själ och hjärta	31
Hundarna i Spanien	39
Svarthättan med eget rum	42
Hackspetten i lampan och paddan som ville ha healing	47
Zimba tände min livsgnista	50
Sesam Molnhunden	54
Sammy den sociala vännen	58
Curly och Toby bästa vänner	63
Sky väntade på mig i tre år	70
Tracy en riktig hussehund	78
Olle slapp vara vakthund	83
 DEL 2 • MIN LIVSUPPGIFT	 89
Vad är healing?	90
<i>Om chakrasystemet</i>	93
Djurhealingutbildning i Sussex	95
<i>Beteende, näring och foder samt sjukdomar</i>	100

<i>Anatomi, fysiologi och första hjälpen .....</i>	104
<i>Reptiler och fladdermöss, egenvård och sorghantering .....</i>	106
<i>Examen och djurkommunikation .....</i>	109
<i>Fyra S som utgör grunden för djurkommunikation .....</i>	111
Mat från naturen och naturmedel för djur.....	113
<i>Elizabeths sju basoljor .....</i>	114
<i>Recept på djurgodis .....</i>	115
<i>Praktisk användning av oljorna .....</i>	117
Djurhealing hemma i Sverige	119
<i>Kaninen Fia-Lotta .....</i>	120
<i>Papegojan Jacob .....</i>	123
<i>Chinchilla flickan .....</i>	126
Min egen praktik	128
<i>Hundpojken Nalle .....</i>	128
<i>Hunden Chica .....</i>	132
<i>Katten Emmi .....</i>	133
<i>Katten Festis .....</i>	136
<i>Hembesök hos katterna Maja och Silver .....</i>	136
<i>Hundpojken Pelle .....</i>	139
<i>Hundpojken Thore .....</i>	141
<i>Kattflickan Lisa .....</i>	143
<i>Hundflickan Betty .....</i>	144
<i>Hundpojken Pontus .....</i>	145
<i>Hundflickan Tuss .....</i>	146
<i>Dvärgpapegojan Rosita .....</i>	146
<i>Kattpojken Musse .....</i>	147
<i>Hundpojken Basse .....</i>	149

Slutord	151
<i>Djurhealing i världen och i Sverige .....</i>	153
Om mig	155
Litteratur	157

Inledning

Den här boken är skriven för dig som någon gång har känt att kontakten med ett djur varit något mer än bara fysisk närvaro. För dig som sört en älskad fyrbent vän och undrat vart själen tog vägen. För dig som vill förstå betydelsen av intuition, tecken, drömmar och djurens ordlösa viskningar. Djuren som lever vid din sida försöker tala till dig och du kan lära dig att lyssna.

Jag vill dela med mig av en resa som egentligen började långt innan jag föddes och steg för steg förändrade mitt liv. Resan började inte med en utbildning eller ett karriärval utan redan som litet barn med en djup kärlek och kontakt med djur av många slag. Jag utbildade mig till arbetsterapeut, men med tiden kände jag att mitt fokus inte längre var på arbetet med människor. Genom livet hade känslan vuxit sig allt starkare att min speciella livsuppgift var att hjälpa och skydda djur med särskild inriktning på hundar. I min berättelse får du följa vägen från barndomens första möten med djur, via livets olika flöden, till den dagen när allt ställdes på sin spets – och jag klev in i mitt kall som djurhealer.

Jag kommer att presentera dig för mina hundar under fem decennier, som alla kom in i mitt liv med sin speciella gåva. Djuren i mitt liv har varit mina bästa vänner och de har lärt mig så mycket. Du får ta del av några mycket speciella händelser där intuition och synkronicitet vägledde mig. Jag berättar om många spännande upplevelser när jag gett healing till olika djur. Djurens sätt att omedelbart, utan förväntningar och med total närvaro, ta emot healing fyller mig varje gång med ödmjukhet och en känsla av tacksamhet för vårt ömsesidiga utbyte.

Du kommer att få möta två mycket speciella hundar, Sammy och Sky, som kom att bli nyckelgestalter i min utveckling. Genom dem öppnades dörrar som jag aldrig hade kunnat föreställa mig – till en värld där healing, djup kontakt och ett ömsesidigt själsligt språk mellan människa och djur är möjligt.

I bokens andra del får du ta del av verkliga möten med djur som fått healing – från känslomässigt avstängda hundar till fåglar nära att dö – och vad som händer när vi öppnar oss för det subtila men kraftfulla samarbetet mellan intuition och kärlek. Det handlar inte om magi utan om total närvaro. Det handlar absolut inte om att ersätta veterinärvård utan att se det som ett komplement till sådan. Det handlar om att lyssna djupare, öppna hjärtat och förstå vad som egentligen händer i mötet mellan oss och våra medvarelser.

Genom den här boken vill jag förmedla en del av det jag har fått erfara på min resa genom livet. Om du som läser känner igen något i din egen livsresa eller får en nyckel till din kontakt med djur i din närhet, har jag uppnått det jag hoppades. Kanske kommer du

efter att ha läst boken börja lägga märke till saker du tidigare inte tänkt på. Kanske kommer du att drömma en dröm, känna en närvaro eller förstå något nytt om en hund eller katt i din närhet. Kanske är det dags för dig att upptäcka vad du redan vet – innerst inne.

Välkommen in i min berättelse. Och i djurens.

DEL 1

MIN VÄG

Att välja sin familj

Min andliga livssyn är att vi – innan vi inkarnerar – själva väljer vårt kommande liv vad gäller tid, plats och familj. Det finns en koppling till vår karma, det vill säga vad vi behöver möta och lära oss för att vår själ ska utvecklas vidare. Redan som ung vuxen var reinkarnation något helt naturligt för mig och jag har själv många gånger upplevt att jag känner igen platser som varit helt nya för mig i det här livet. Många möten med människor som jag i detta liv inte träffat tidigare har tydligt känts som ett återseende, i vissa fall positivt och i andra fall negativt.

Denna livssyn fann jag stöd för i boken *Liv före livet* av Helen Wambach, fil.dr i psykologi, som kom i min väg när vårt första barn var ett år. Dr Wambach hade arbetat som psykoterapeut i tjugio år och som universitetslärare i tio år. Wambachrapporten är en redovisning av två års vetenskaplig forskning, där sjuhundra-femtio personer under djup hypnos fick frågor om vad de upplevde före, under och strax efter sin födelse. Efter hypnosen fick personerna fylla i ett formulär med samma frågor som de fått

under hypnosen. Dr Wambach's slutsats var att vi mellan våra fysiska liv på Jorden väljer när och var vi ska återfödas och att vi i det nya livet möter flera själar från våra tidigare liv.

I min ursprungsfamilj var jag ensam om det här synsättet. Men livet med dem gav mig så mycket annat värdefullt, som till exempel en stark kontakt med- och kärlek till naturen och alla djur.

Pappa föddes i England med en farfar som redan när pappa var liten lärde honom om naturen och framför allt la grunden till pappas stora fågelintresse. Pappa utbildade sig som vuxen till naturvetare och blev en framstående ornitolog. Han var ateist och sa alltid att "när vi dör är det som när en blomma vissnar och sedan är det inget mer". Mamma kom från en mer traditionell bakgrund med kyrkliga intressen. När jag som vuxen pratade med mamma om mitt intresse för andlighet och reinkarnation, berättade hon att mormor hade haft många andliga upplevelser som hon på den tiden inte kunde vara öppen med. På samma sätt upplevde jag att mamma i sitt liv med pappa inte kunde vara så öppen för det andliga som hon egentligen var. Jag minns väl att mamma, när jag var i tonåren, berättade för mig om sina egna upplevelser den natten hennes äldsta bror dog i en annan del av landet. Det kändes så bra att hon ville dela det med mig. Som vuxen har jag ibland varit hos medier och på storseanser. När mamma fortfarande levde hände det några gånger att jag fick hälsningar att framföra till mamma från mormor. Mamma tog emot det på ett positivt sätt, men det förblev något mellan henne och mig.

Redan som väldigt liten följde jag med pappa ut i naturen. Han visade mig både stora och små djur och lärde mig att respektera allt levande och vara rädd om småkryp av alla slag. Pappa hade

redan i tonåren börjat ringmärka fåglar och han tog ofta hand om skadade fåglar som människor kom med till honom. Jag var med och såg hur han med sina stora varma helande händer gjorde vad han kunde för att rädda livet på sina patienter. Ibland fick jag hjälpa till att hålla i små nakna fågelungar som han skulle ringmärka och fåglar som han skötte om och matade. Tack vare det jag såg honom göra så många gånger, har jag själv kunnat hjälpa en del fåglar som råkat illa ut.

Förutom alla fina naturupplevelser med min familj kom jag också tidigt i kontakt med många husdjur. Vi hade från början inga egna husdjur, men vi träffade hundar hos grannar och mina föräldrars vänner. Framför allt minns jag den svarta pudeln Filippa som bodde i lägenheten under oss. Där fanns också Uffe som blev lite som en lillebror för mig och min syster Annika. Irländska settern Tessie minns jag också särskilt väl och våra sommargrannars tax Lotta.

Ett höstlov åkte vi till Ljunghusen i Skåne och lånade ett hus av pappas morbror. Mitt starkaste minne från den veckan är en väldigt fin hund som mötte oss på samma ställe varje morgon och följde med oss en bit på vår promenad. Han var helt ensam och vi visste inte om han hade ett hem. Vi undrade hur han kunde vara ute ensam varje dag. Vi kallade honom för Jacki och jag hade en väldigt speciell kontakt med honom. Det kändes riktigt svårt för mig att lämna honom efter vår vecka där, när jag inte visste om någon tog hand om honom. Efter allt jag har upplevt senare med hundar som dykt upp i mitt liv är jag säker på att Jacki och jag hade något gammalt band som vi båda återupplevde i våra dagliga möten.

När jag fyllde tio år fick jag ett eget marsvin som jag döpte till Mia och hon blev väldigt tam. När jag gjorde läxorna låg hon framför mig på skrivbordet på en kudde och en del av mina skolböcker hade gnagmärken i kanterna. Annika fick också ett marsvin när hon fyllde tio, men hennes marsvin Malin blev aldrig så tam som Mia. Mia levde ett långt marsvinsliv och det var väldigt svårt för mig att mista henne efter våra år tillsammans. En hösthelg på landet lät pappa Mia somna in efter att hon en tid varit sjuk och blivit allt svagare. Han begravde henne vid en stor fin enbuske i skogen bakom vedboden. Pappa ville skona mig från att se Mia död så jag var inte med och begravde henne. När vi kom hem till stan igen skyndade pappa sig att flytta bort Mias bolåda från mitt rum innan jag kom in där. Jag vet att pappa bara ville mig väl med sitt agerande, men som vuxen har jag hanterat döden väldigt annorlunda.

När jag var tolv år fick Annika och jag, under hela sommarlovet på landet, låna varsin tuppkuckling från gården. Vi pysslade om Sprätt och Jocko både ute och inne hela sommaren tills det var dags att börja skolan igen. Då skulle våra älskade nästan fullvuxna kucklingar tillbaka till alla de andra tupparna som hade trängts inomhus hela sommaren. Sprätt och Jocko blev då hackkucklingar trots att de var större och fysiskt starkare än alla de andra. Bonden undrade om vi inte ville ha dem själva att äta, vilket var helt otänkbart för vår familj. Hela idén med tupparna var inte särskilt bra, eftersom avslutningen för både oss och dem blev väldigt plågsam. Det tyckte jag då och det tycker jag fortfarande.

Några av de första böckerna jag läste själv var *Lilla blå Bonnie* och *Nio små Bonnievalpar* av Annik Saxegaard. De handlade om en

bedlingtonterrier och hennes valpar och jag levde mig verkligen in i berättelsen. De böckerna har jag fortfarande kvar och jag läste dem igen innan jag började skriva den här boken. Efter alla dessa år skapar böckerna om Bonnie fortfarande samma varma känsla hos mig. Jag drömde som barn om att få en egen bedlingtonterrier, eller i varje fall en hund i vår familj. När jag var femton år berättade våra föräldrar att de hade bestämt att vi skulle få en cockerspanielvalp. Tippie var helt svart och så liten och gullig när hon kom hem till oss strax före jul. Alla de år som Tippie fanns i familjen älskade jag henne verkligen och jag kände alltid att det var ömsesidigt. Jag flyttade hemifrån under de åren, så då hade jag ingen daglig kontakt med Tippie.

Efter min utbildning till arbetsterapeut i Linköping fick jag mitt första jobb inom psykiatri i Nyköping dit pappa och mamma hade flyttat. Jag väntade på att ett dagcenter i Linköping, där jag preliminärt var lovad en tjänst, skulle bli färdigt. Därför bodde jag ett knappt år hos mina föräldrar och hade glädjen att en tid leva nära Tippie igen. Några veckor innan jag skulle flytta tillbaka till Linköping blev Tippie väldigt sjuk i livmoderinflammation och behövde opereras akut. Mina föräldrar tvekade och tänkte att hon kanske skulle få somna in i stället, men fick av veterinären veta att den aktuella operationen alltid brukade gå bra. Det fanns ingen veterinärklinik med operationsmöjligheter i Nyköping på den tiden, så vi åkte till djursjukhuset i Linköping där vi måste lämna kvar Tippie i flera dagar. Tippie var en mycket känslig hund, så något dygn efter operationen ansåg personalen på djursjukhuset att hon skulle må bättre av att få komma hem i stället för att vara kvar där i flera dygn. De var rädda att hennes sår skulle gå upp, eftersom hon inte kunde koppla av alls, på grund av sin

svåra separationsångest, och skällde hela tiden. Det kändes bra att få hem henne, men hon var väldigt svag. Efter ett dygn hemma orkade hon inte resa sig och kissade på sig när hon låg på sin bädd. Mamma ringde till djursjukhuset och fick då veta att det inte var ovanligt att njurarna blev allvarligt skadade efter den operationen. Det var lördag och vi kunde inte låta vår älskade hund lida mer. Vår veterinär var snäll och ställde upp akut för att Tippie skulle få somna in. Innan vi hann åka iväg till veterinären kom Annika med tåget från Norrköping på överraskningsbesök för att hälsa på Tippie som hade kommit hem. När hon fick se hur förskräckligt dålig Tippie var, förstod hon också att det inte fanns något annat val. Vi bestämde att vi efter besöket hos veterinären tillsammans skulle åka till vårt lantställe och begrava Tippie nära marsvinens gravar. Det var bara pappa som var inne hos veterinären med Tippie och det var bara han som begravnade henne. Han kom ut med Tippie i en låda som han placerade bakom baksätet där Annika och jag satt. Vi såg aldrig Tippie död och efteråt har jag undrat mycket över mina föräldrars sätt att hantera döden och att jag accepterade det även som ung vuxen när Tippie dog. Det som hände med Tippie gjorde att mina föräldrar aldrig mer ville ha någon hund, eftersom de aldrig mer ville uppleva det hemska de varit med om. De kände sig lurade av djursjukhuset och mådde så dåligt av att de hade utsatt Tippie för lidande genom operationen, den svåra följden och inte minst separationen från oss.

Som vuxen råkade jag ofta i konflikt med pappa när han uttryckte brist på förståelse för mina yrkesval och vägval i livet. Mina andliga intressen var något som stod emellan oss, då han gärna ville hävda sin ateistiska syn och sina åsikter som det rätta. Mot slutet

av pappas liv var vår relation inne i en svår period och jag var av flera orsaker sjukskriven på grund av utmattningsdepression.

En morgon vaknade pappa och sa till mamma att han måste åka till mig för att berätta om en dröm han hade haft, men mamma fick då inte veta vad drömmen handlade om. Eftersom hon visste hur dåligt jag mårde, försökte hon stoppa pappa. Hon var rädd att det pappa ville säga till mig skulle få mig att må ännu sämre. Plötsligt stod pappa utanför vårt hus och ringde på dörren men jag ville inte prata med honom. Han vädjade till mig att jag skulle släppa in honom vilket jag till sist gjorde. Han ville berätta om något som han kallade för en uppenbarelse. Han hade i slutet av natten upplevt något i halvsovande tillstånd och han var verkligen uppfylld av detta. Han hade sett sig själv gå i skogen med stora tunga stövlar och en tung smutsig säck som han bar på ryggen. Han kom till ett stort stenblock och insåg att han inte skulle kunna ta sig förbi det utan att kasta ifrån sig säcken. Då kastade han säcken bakom sig och när han vände sig om såg han att säcken var helt tom. Han fortsatte förbi det stora stenblocket och kom då till en vit kritlinje. Han förstod att det var startlinjen för att börja om på nytt. Han visste direkt att hans uppenbarelse hade med vår relation att göra och ville därför åka direkt till mig och berätta. När han hade berättat stod vi i vår hall och kramades på ett sätt som vi aldrig hade gjort förut och jag kommer alltid att minnas den stunden med kärlek och värme. Min pappa som alltid hade varit så skeptisk och kritisk till min livssyn hade nu upplevt något stort som han själv kallade för en uppenbarelse.

Pappa dog två år före mamma. Kort tid innan mamma dog berättade hon för mig att hon på natten hade vaknat och sett pappa stå vid fotändan av hennes säng och att han såg så bekymrad ut. Hon

tände lampan för att se bättre men då såg hon inte pappa längre. Genom ett medium har jag några år efter mammas död fått veta att mina föräldrar och pappas tvillingsyster nu är tillsammans och att pappa ville be mig om förlåtelse för att han, när han levde, inte förstod det han nu vet.

För ett tag sedan var jag på en gruppseans med ett annat medium och den första som ville meddela sig var min pappa. Det som mediet förmedlade från pappa var helande för mig att ta emot och han slutade med att fråga om han kan hjälpa mig med något. Pappa var författare och skrev många böcker om fåglar och natur, så jag sa att jag skriver en bok nu och att han gärna får stötta mig i det arbetet. Det ville han gärna göra och det känns tryggt att veta att han är med mig.

Min nya familj

I början av mitt vuxenliv hade jag några korta relationer, som jag nu kan se handlade om själar från tidigare liv. De ledde inte framåt utan jag kände att jag måste ta mig ur dem för att kunna leva det liv jag var ämnad att leva den här gången på Jorden. På den tiden fanns inte internet och alltså ingen nätdating. Det som fanns var kontaktannonser i dags- och veckotidningar. När jag närmade mig trettio och jobbade som arbetsterapeut i Linköping tog jag mod till mig och satte in en noga specificerad annons i Dagens Nyheter. Till min förvåning fick jag ett tiotal svar av vilka två var klart intressanta. Efter att jag skickat mina svarsbrev till dessa två började direkt en tät kommunikation med Bosse som bodde ända uppe i Östersund. Hans föräldrar bodde i Linköping, precis som jag, och vi bestämde att vi skulle träffas nästa gång han hälsade på dem. Snart var tiden inne för vårt första möte. När han ringde på dörren fick jag en väldigt märklig upplevelse. På tröskeln mellan min ytter- och innerdörr låg mitt brev till den andra personen och jag tog snabbt upp det innan jag öppnade ytterdörren. Mötet med min blivande man Bosse kändes självklart och avspänt från

första stund. Han var minst lika naturintresserad som jag och hade växt upp med hundar i sin familj. Vi gjorde en fin utflykt med min hund Zimba i det underbara vårvädret. Efteråt tog jag fram det av Posten returnerade brevet. Jag hade givetvis skrivit den adress som den personen hade uppgett i sitt svar på min annons och ändå kom brevet i retur med en stämpel som sa att adressaten var okänd. Hur kunde det bli så? Redan då tänkte jag att någon på andra sidan såg till att det blev så som det var menat. Det här livet var för Bosse och mig och ingen annan.

Tre år senare föddes vårt första barn, Fanny, efter en graviditet med en del komplikationer. Från början sa läkaren på mödravårdscentralen att det kunde vara tvillingar. Det var inte så förvånande för oss, eftersom jag hade flera tvillingpar på både mammas och pappas sida. Efter någon månad fick jag en blödning och fick veta att tidigt i en tvillinggraviditet kan det hända att det ena fostret stöts ut. När vårt andra barn, Staffan, föddes två år senare, sa Fanny flera gånger att hon och Staffan var tvillingar. Små barn tycks ha en dörr öppen till tidigare liv och kontakt med flera plan än det jordiska. Av någon anledning stängs den dörren för de flesta efter några år, vilket antagligen underlättar tillvaron i ett tufft materialistiskt samhällsklimat. Vi upplevde med båda våra barn att de som små var öppna på det sättet. Mer om det berättar jag i kapitlet Sesam Molnhunden.

Sommaren 1994 åkte vi, hela familjen, på bilsemester till Danmark. Både Bosse och jag hade som barn med våra föräldrar besökt Möns Klint på ön Mön, som har broförbindelse till Själ-land. När vi nu var i Danmark med våra barn ville vi visa dem de magnifika vita branta klipporna på klinten. Vi kom fram på

kvällen till vandrарhemmet nära klinten och checkade in. Sedan gick vi nerför alla de rangliga trapporna som vindlade sig ner mot stranden. Bosse ville gå ut på en avsats som kallades "Dronningstolen" (Drottningstolen), vilket väckte en stark oro hos mig och jag själv avstod från att gå dit. Nere på stranden stod det skyltar om att ingen fick klättra i branten, vilket Staffan ändå försökte. Vi fick honom att avsluta sina spännande klättringsförsök och gick en bit längs stranden i stället. När det började skymma, tog vi oss tillbaka upp för de långa trapporna. Vi mötte då ett ungt par med en baby som var på väg ner. De frågade oss om det var långt att gå. Det förvånade oss verkligen att de ville gå ner där utan belysning när det snart skulle bli mörkt. Själv var jag mycket lättad när hela vår familj var uppe vid vandrарhemmet igen. Nästa morgon när vi packat och började bli klara så Bosse plötsligt att han tyckte att vi skulle gå ner till stranden en gång till. Utan att veta varför skrek jag då: "Nej!" I stället gick vi till bilen och började köra tillbaka mot Själland. Redan innan vi hunnit lämna öns huvudort Stege började vi möta ett stort antal räddningsfordon med sirener på väg ut mot Möns Klint. Vi lyckades få in dansk radio i bilen och hörde då att det nyss hade inträffat en katastrof vid Möns klint. "Dronningstolens" klippavsats och sammanlagt mer än trettio ton krita och lera hade rasat ner på stranden där vi hade gått kvällen innan. En fransk kvinna hade dödats när hon blev begravn under rasmassorna och fem skadade hade förts till sjukhus. Det var uteslutet att det kunde finnas några överlevande under rasmassorna. Ungefär vart tionde år brukar det vara något ras där, men det här raset var det största någonsin. Det här var en enormt stark och kuslig upplevelse för oss och jag förstod att jag hade haft en stark föraning redan på kvällen.

Det vi upplevde där blev för mig en bekräftelse på hur viktigt det är att lyssna på sin intuition. Vi hade inga mobiltelefoner på den tiden, så vi skyndade oss att ta oss till en telefon för att meddela våra familjer hemma att vi var oskadda. Dagen innan hade vi berättat att vi var på väg till Mön och vi förstod att katastrofen direkt skulle uppmärksammas även i svenska nyhetssändningar.

En annan märklig upplevelse av synkronicitet började en gång när jag, som så ofta tidigare, skulle ta tåget till Stockholm. Den här gången mötte jag på perrongen i Nyköping en man från Belgien som började prata med mig. Han hade kommit med flyg till Skavsta och skulle vidare från Stockholm med tåg till Dalarna. Där skulle han besöka en vän från sitt hemland, som numera bodde med sin familj i Sverige. Mannen hade käpp och hade mycket svårt att gå. Självklart hjälpte jag honom ombord på tåget och bar hans tunga väska. Vi hann prata en hel del på tåget och han berättade att han för några år sedan hade blivit allvarligt skadad i en bilolycka och behövt lång rehabilitering. Jag berättade inte något personligt om mitt liv. När vi kom fram till Stockholm hjälpte jag honom till rätt spår för hans tåg till Dalarna och sedan skildes vi åt.

Ett par veckor senare tog Bosse och jag tåget till Stockholm. Vi har haft mycket gammal karma att bearbeta och lösa tillsammans i det här livet och just den här dagen var vi på väg till ett parterapi-samtal på Söder. Vi hade inte så gott om tid när vi kom fram till Stockholm, så jag tyckte att vi skulle ta tunnelbanan medan Bosse ville gå hela vägen. Det blev så att vi gick genom Gamla stan, på en annan gata än den jag brukar gå när jag är där. Vi gick snabbt och vi pratade inte med varandra. Längre fram på gatan såg jag en man som stod vid ett gathörn och antog att han var onykter,